

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: D. U.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2016, č. j. JMK 97931/2016, sp. zn. S-JMK 76687/2016/ODOS/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rosice, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 4. 2016, č. j. MR-S 508/15-ODO KOC/12, kterým správní orgán prvního stupně uložil

žalobci dle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) pokutu ve výši 1 500 Kč. Správní orgán prvního stupně rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 tohoto zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dne 27. 12. 2014 v 13:07 hod. na ulici Brněnská 384 v obci Rosice byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zadokumentována jízda motorového vozidla registrační značky X, jehož je žalobce provozovatelem, kdy nezjištěný řidič v rozporu s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil uvedené vozidlo rychlostí 66 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Toto jednání nezjištěného řidiče vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vydání napadeného rozhodnutí předcházela žalobci adresovaná výzva k úhradě částky 700 Kč. Touto výzvou byl žalobce současně poučen ve smyslu ust. § 125h odst. 5 až 7 zákona o silničním provozu. Žalobce ve lhůtě stanovené výzvou uvedenou částku neuhradil ani nesdělil osobu řidiče, proto správní orgán věc týkající se prošetření podezření ze spáchání dopravního přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) odložil. Po lhůtě k tomu určené žalobce sdělil správnímu orgánu, že předmětné vozidlo řídil pan A. a. A., nar. X, trvale bytem A. A., D., Q., adresa pro doručování D. 13, B. Správní orgán prvního stupně zaslal uvedené osobě výzvu k podání vysvětlení na obě uvedené adresy. Na adresu D. 13 se nepodařilo doručit, protože je adresát na adrese neznámý, tuto skutečnost potvrdila i Policie ČR, Odbor cizinecké policie Brno. Správní orgán poté zaslal výzvu na adresu v Kataru, ale výzva nebyla dle poštovního doručovatele doručena pro nedostatečnou adresu. Žalovaný má za to, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když údajného řidiče vyzval k podání vysvětlení, leč marně. Po správních orgánech nelze požadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a označení řidiče provozovatelem vozidla zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Žalovaný nesouhlasil s námitkou, že žalobce byl zkrácen na svých právech, pokud nebylo nařízeno ústní jednání, jelikož v řízení o správních deliktech nemají správní orgány vždy povinnost nařídit ústní jednání. K námitce týkající se zániku odpovědnosti za jednání kladené mu za vinu žalovaný odkázal na ust. § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu. Co se týče zjištění stavu věci, žalovaný uvedl, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž správní orgán prvního stupně dostatečně prokázal, že se žalobce tohoto správního deliktu dopustil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.
4. Předně žalobce namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Namítal, že správní

orgán měl řidiče předvolat k podání vysvětlení opětovně, protože řidič mohl mezitím označit schránku. Žalobce správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče včetně jeho bydliště a legitimně tak očekával, že správní orgán zahájí řízení o přestupku s oznámeným řidičem. Pro zahájení řízení o přestupku podle žalobce nebylo podstatné, zda si řidič přebírá písemnosti. Správní orgán proti němu mohl zahájit řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi. Správní orgán pak mohl k podání vysvětlení předvolat žalobce jako provozovatele vozidla, neboť tento mohl poskytnout další informace. Protože tak správní orgán neučinil, žalobce se o tom, že správní orgán jeho vyjádření k osobě řidiče neakceptoval, dozvěděl až ve chvíli, kdy bylo zahájeno řízení o správním deliktu, přičemž v té době již žalobce neměl možnost předložit správnímu orgánu další důkazy na podporu svého tvrzení, např. smlouvu o výpůjčce uzavřenou mezi ním a panem A. Žalobce smlouvu přiložil jako důkaz k podané žalobě. Žalobce vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, že jím provozované vozidlo řídil uvedený řidič, a tedy měl správní orgán vést řízení o přestupku, nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení pro porušení § 10 odst. d) zákona o silničním provozu.

5. Dále žalobce namítal, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla, správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku, kdy po uplynutí jednoleté lhůty tyto znaky vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu žalobce odkázal na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb. vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5. Žalobce tak legitimně očekával, že správní orgán řízení o správním deliktu provozovatele vozidla zastaví.
6. Žalobce brojil proti nezákonnosti napadeného rozhodnutí rovněž z důvodu, že není za porušení povinností řidiče odpovědný, jelikož porušení pravidel nebylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy ve smyslu ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. V posuzovaném případě bylo měřeno zařízením Ramer 10T, u kterého správní orgán neprokázal, že by bylo používáno bez lidské obsluhy. Dle žalobce předmětné zařízení není užíváno bez lidské obsluhy, což dokládá ověřovacím listem, záznamem o přestupku a návodem k obsluze (především stranami 34-37 a 85-136). Zatímco u stacionárního radaru je vyloučena jeho chybovost v důsledku pochybení obsluhy, v případě použitého rychloměru Ramer 10T, jenž je nastaven obsluhou, ta jej ustavuje do správné polohy, vybírá měřicí stanoviště apod., je riziko pochybení velké a v žádném případě nejde o zařízení bez lidské obsluhy.
7. Další pochybení spatřuje žalobce v tom, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. Žalobce trvá na tom, že má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Na podporu svých tvrzení poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014-35 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As

139/2015-30 (všechna zde uváděná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).

8. Závěrem žalobce namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu obsahuje pravidlo vyžadující nespílitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází podle žalobce k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Předmětné ustanovení je podle názoru žalobce v rozporu s jednou ze základních zásad soudního trestání a per analogiam i správního trestání, presumpcí nevinu, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a že napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. K námitce, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, žalovaný uvedl, že sděleného řidiče nebylo možné dle centrálního registru obyvatel dohledat a nebylo mu možné doručit na uvedenou adresu. Na věci by nic neměnilo ani dodatečné doložení smlouvy o výpůjčce, neboť provozovatel vozidla se nemůže zprostit odpovědnosti za správní delikt soukromoprávním ujednáním. Žalovanému je navíc z úřední činnosti známa praxe zmocněnce žalobce, který na výzvu účelově sdělí, že osobou řidiče byl A. a. A. Na základě tohoto opakovaného a účelového postupu stejného zmocněnce různých provozovatelů vozidel, kterým je cíleno na zhatění zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, pak žalovaný dovodil zneužití práva. K námitce promlčení žalovaný odkázal na § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu ve vazbě na § 125e odst. 3 tohoto zákona. Žalobcem uváděná metodika byla aktuální do účinnosti zákona č. 230/2014 Sb., kterým bylo ust. § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu výslovně novelizováno. I kdyby došlo ke spáchání správního deliktu před účinností tohoto zákona, nebyl porušen princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce, že nebylo prokázáno, že by překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku, jelikož z výstupů z měřícího zařízení jednoznačně vyplývá, že toto zařízení pracovalo v automatizovaném režimu měření. Další dokazování považuje žalovaný za nadbytečné. Správní orgán prvního stupně nepochybil ani tím, že ve věci nenařídil ústní jednání, neboť v řízení o správních deliktech správní orgány tuto povinnost nemají. Konečně žalovaný uvedl, že povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není v rozporu s Ústavou, přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32.
10. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

11. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

12. Předně soud nemůže přisvědčit námitce žalobce o protiústavnosti ust. § 10 odst. 3, resp. § 125f silničního zákona. Dle § 125f silničního zákona se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
13. Totožnou námitkou se již zdejší soud zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27 (srov. také rozsudky ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, nebo ze dne 7. 3. 2018, č. j. 31 A 99/2016-103), kde uvedl, že z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměřuje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.
14. V nynější věci nemá soud důvod se od těchto závěrů odchýlovat, přičemž opakuje, že pokud žalobce namítá, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, s sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Zdejší soud v tomto kontextu blíže citoval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, na který v podrobnostech odkazuje. Zdůrazňuje také, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23).
15. Otázkou ústavnosti § 10 odst. 3, resp. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se rovněž zabýval Ústavní soud, který v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, publikovaném pod č. 116/2018 Sb., rozpor napadených zákonných ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona.
16. Námitka protiústavnosti ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu proto není důvodná.
17. Soud nepřisvědčil ani námitce, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Lze konstatovat, že v žalobě zmíněná novela zákona o silničním provozu (č. 297/2011 Sb.)

neobsahovala žádnou úpravu prekluzivní lhůty tohoto správního deliktu, tj. lhůty, po jejímž uplynutí odpovědnost provozovatele vozidla zaniká. Zákon o silničním provozu výslovně obsahoval toliko prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob, a to v § 125e odst. 3, podle kterého „[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“ Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se pak toto ustanovení vztahovalo i na správní delikty fyzických osob, k nimž došlo při jejich podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a na správní delikty fyzických osob podle § 125d tohoto zákona. Lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu tak z důvodu opomenutí zákonodárce původně nebyla stanovena. Nicméně s účinností od 7. 11. 2014 byla novelou zákona o silničním provozu (zákonem č. 230/2014 Sb.) výslovně upravena prekluzivní lhůta správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu i u fyzických osob nepodnikajících, a to tak, že v § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu byl § 125d nahrazen § 125f. Ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikty právnických osob (nutnost zahájit řízení do dvou let ode dne, kdy se správní orgán o deliktu dozvěděl) se tak nyní použije i na správní delikty nepodnikajících fyzických osob podle § 125f zákona o silničním provozu. Na projednávanou věc tak dopadá již tato nová úprava, neboť ke spáchání přestupku nezjištěného řidiče došlo až dne 27. 12. 2014. Správní orgán prvního stupně přitom zahájil řízení oznámením doručeným zástupci žalobce dne 30. 12. 2015, z čehož vyplývá, že lhůta vyplývající z § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu nebyla překročena. K zániku odpovědnosti za předmětný správní delikt tak nedošlo. Z tohoto hlediska je tak nadbytečné se dále zabývat a jako důkaz provádět žalobcem uváděné a shora zmíněné metodiky.

18. Dále se soud zabýval žalobní námitkou, že řízení o správním deliktu nemělo být zahájeno, neboť správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ani tato námitka nebyla shledána důvodnou.
19. Podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
20. Z citovaného ustanovení vyplývá subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ke zjištění pachatele přestupku je správní orgán povinen učinit nezbytné kroky, které spočívají zpravidla v zaslání výzvy provozovateli vozidla, aby označil skutečného řidiče vozidla v době spáchání přestupkového jednání.
21. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, uvedl, že by šlo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele

přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ (pozn.: zvýraznění doplněno KS v Brně)

22. Aplikací uvedených východisek na nyní posuzovanou věc soud zjistil, že správní orgán prvního stupně nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku učinil, a mohl tak zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
23. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně zaslal žalobci výzvu k zaplacení určené částky ve výši 700 Kč ve smyslu ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ve výzvě byl žalobce jako provozovatel vozidla RZ X poučen, že v době splatnosti určené částky (ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy) má právo namísto zaplacení částky písemně sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce ve lhůtě, která mu byla poskytnuta k uhrazení určené částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla, žádným způsobem nereagoval. Až dne 10. 8. 2015 (tj. po cca 7 měsících) žalobce prostřednictvím svého zmocněnce (společnosti FLEET Control, s.r.o.) správnímu orgánu prvního stupně sdělil, že v době spáchání přestupku měl vozidlo k užívání a řídil jej pan A. a. A., nar. X, trvale bytem A. A., D., Q., adresa k doručování (faktický pobyt, který žalobci uvedl ve smlouvě o nájmu dopravního prostředku) D. 13, B. Přestože žalobce na výzvu reagoval po uplynutí 15 denní lhůty, ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně se sdělením žalobce, resp. jeho zmocněnce zabýval. Správní orgán se pokusil doručit výzvu k podání vysvětlení žalobcem označené osobě na adresu D. 13, B., ale výzvu se nepodařilo doručit, neboť dle poštovního doručovatele byl adresát na této adrese neznámý. Správní orgán rovněž požádal Policii ČR o sdělení, zda tato osoba má či v minulosti měla na území České republiky nějaký druh pobytu, načež mu bylo sděleno, že uvedená osoba se nenachází v dostupných evidencích a že žádné bližší poznatky k pobytu jmenovaného nejsou Policii známy. Správní orgán prvního stupně konečně zaslal výzvu k podání vysvětlení i na adresu A. A., D., Q., ale tato zásilka se vrátila jako nedoručitelná z důvodu nedostatečné adresy.
24. Názor žalobce, že správní orgán prvního stupně měl dostatečné informace k zahájení řízení o přestupku proti určité osobě a že pochybil, pokud řízení o přestupku odložil, aniž by provedl možné kroky potřebné k zahájení řízení, soud nesdílí a má naopak za to, že kroky učiněné správním orgánem prvního stupně za účelem zjištění pachatele přestupku byly zcela dostačující. Žalobce jako řidiče označil osobu cizí státní příslušnosti s trvalým pobytem v Kataru a doručovací adresou v Brně. Správní orgán vyvinul snahu tuto osobu

kontaktovat, když jednak učinil pokus o doručení výzvy k podání vysvětlení tomuto údajnému řidiči na obě uvedené adresy, jednak zjišťoval místo pobytu cizince v České republice, označenou osobu se nicméně kontaktovat nepodařilo. Neobstojí argumentace žalobce, že nebylo podstatné, zda označená osoba přebírá písemnosti, neboť bylo možné ji doručovat fikcí nebo ustanovit opatrovníkovi. Je třeba zdůraznit, že na základě žalobcem poskytnutých údajů nebylo možné ověřit, zda uvedená osoba vůbec existuje.

25. Soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobce jako provozovatel vozidla byl osobou, která byla povinna na základě výzvy správnímu orgánu sdělit takové údaje o totožnosti řidiče vozidla, které povedou ke zjištění konkrétní osoby. Bylo tedy na něm, aby správnímu orgánu sdělil takové údaje o údajném řidiči, na základě kterých bude možno tuto osobu ztotožnit a kontaktovat. Pokud by tak učinil, byl by správní orgán povinen učinit další kroky vedoucí ke zjištění, zda se jedná o pachatele přestupku či nikoliv. Za situace, kdy však žalobce označil za řidiče vozidla osobu, které se nedaří doručovat a o jejíž přítomnosti na území České republiky nemá žádné informace ani Policie ČR, bylo zřejmé, že tyto indicie ke zjištění pachatele přestupku nepovedou. V souladu s citovanou judikaturou přitom po správních orgánech nelze požadovat, aby v rámci zjišťování totožnosti přestupce činily z vlastní iniciativy další rozsáhlé kroky (např. činily opakované pokuty o doručování), zvláště pokud údajný přestupce má být cizím státním příslušníkem. Tento postup by byl jednak v rozporu s principem hospodárnosti řízení, jednak by šel proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Prostor pro rozsáhlé kroky v tomto směru neposkytoval ani zákon o přestupcích, který v § 66 odst. 3 písm. g) stanovil povinnost odložit věc, jestliže správní orgán do 60 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o přestupku, nezjistí skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
26. Po správním orgánu rovněž nelze požadovat, aby opětovně předvolával provozovatele vozidla k podání vysvětlení, když tento již dříve osobu řidiče vozidla označil. Takový postup se dle krajského soudu jeví jako nadbytečný, a to především s ohledem na znění ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu. Dle tohoto ustanovení totiž platí, že sdělení totožnosti řidiče v reakci na výzvu ze dne 8. 1. 2015 se považuje za podání vysvětlení. Chtěl-li žalobce později sám správnímu orgánu sdělit nějaké skutečnosti k osobě řidiče, případně předložit na podporu svých tvrzení důkazy, mohl tak učinit kdykoli, minimálně prostřednictvím podaného odvolání, nic takového však neučinil.
27. Žalobce správnímu orgánu prvního stupně tedy zjevně neposkytl dostatečně přesné informace k tomu, aby mohl učinit další kroky k bližšímu zjištění pachatele přestupku. Provozovatel vozidla se své odpovědnosti nemůže zprostit sdělením identifikačních údajů osoby, jež měla vozidlo v době spáchání přestupku řídit, aniž by tyto údaje správnímu orgánu umožňovaly tuto osobu reálně ztotožnit a kontaktovat a následně s ní vést přestupkové řízení. Je na každém provozovateli vozidla, aby uvážil, komu své vozidlo svěřuje, neboť pokud například vozidlo svěří osobě, která je nekontaktní na sdělené adrese, nebo již se nepodaří spáchání přestupku prokázat, stále riskuje, že důsledky spáchaného přestupku zaviněného řidičem dopadnou na něj jako provozovatele vozidla. Ani skutečnost, že provozovatel vozidla sdělí správnímu orgánu údaje o totožnosti údajného řidiče, tak nemá za následek, že se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt.
28. Nad rámec uvedeného je potřeba zdůraznit, že postup žalobce, resp. jeho zmocněnce ve správním řízení – společnosti FLEET Control s.r.o. – v této věci zcela odpovídal účelovým

procesním strategiím a obstrukcím, které činnost společnosti FLEET Control s.r.o. a Mgr. T. (v řízení před soudem) při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů pravidelně provázejí, kdy jsou jako řidiči opakovaně označovány zemřelé osoby, či cizinci, kupř. pan L. Y., G. G. či další (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, nebo ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016-46). Oblíbenou a častou taktikou společnosti FLEET Control s.r.o. je právě označování cizinců, zpravidla ze zemí mimo Evropskou unii (jako nyní v případě pana A. a. A.), kteří jsou pro správní orgány zcela nekontaktní. Smyslem tohoto postupu je zbavit provozovatele vozidel, kteří uzavřeli smlouvu o tzv. „*pojištění proti pokutám*“ odpovědnosti za správní delikt. Krajský soud přitom nepřehlédl, že osoba A. a. A. se vyskytuje i v rozhodovací činnosti ostatních správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 6 As 24/2017-31, resp. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 14. 12. 2016, č. j. 52 A 51/2016- 83). V této věci soudy výslovně uvedly, že příslušný správní orgán doručoval této osobě předvolání k podání vysvětlení na obě uvedené adresy, přičemž zásilky se vrátily s poznámkou „*adresát neznámý*“. Uvedené tak potvrzuje, že jakékoliv další pokusy o kontaktování této osoby by byly bezpředmětné.

29. Pokud žalobce namítal, že postupem správního orgánu mu bylo znemožněno předložit další důkazy, například smlouvu o výpůjčce uzavřenou mezi žalobcem a panem A., soud konstatuje, že ani dodatečně předložená smlouva uzavřená mezi žalobcem a údajným řidičem vozidla by nemohla na věci nic měnit, neboť provozovatel vozidla se nemůže odpovědnosti za správní delikt zprostit soukromoprávním ujednáním. Z jiného úhlu pohledu pak lze konstatovat, že ani žádná smlouva uzavřená mezi žalobcem a údajným řidičem by nic nezměnila na tom, že osobu řidiče se nepodařilo kontaktovat ani ztotožnit. Z uvedených důvodů proto soud považuje za zcela nadbytečné provádět dokazování smlouvou o výpůjčce přiloženou k žalobě.
30. Pokud žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně měl v případě, že tvrzení žalobce stran totožnosti řidiče nebylo pravdivé, vůči němu zahájit řízení o přestupku podle ust. § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu [z důvodu porušení ust. § 10 odst. 1 písm. d) tohoto zákona], tuto námitku soud neshledal důvodnou. Dle ust. § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nesmí provozovatel vozidla přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. V daném případě žalobce od počátku tvrdil, že vozidlo řídil pan A. a. A., správní orgán tedy neměl důvod zahajovat správní řízení pro porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
31. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgány neprokázaly, že by překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez lidské obsluhy.
32. Podle ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za

rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.

33. Krajský soud předně považuje za důležité v této souvislosti uvést, že totožnou žalobní námitkou, kterou žalobce uplatnil v podané žalobě, se již dříve soud ve své rozhodovací činnosti zabýval v obdobných skutkových situacích, a to např. v rozsudcích ze dne 8. 7. 2016, č. j. 62 A 7/2015-36, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 31 A 3/2015-37, a ze dne 26. 1. 2017, č. j. 30 A 12/2015-33. Názor zdejšího soudu na předmětnou otázku pak následně potvrdil Nejvyšší správní soud, a to v rozsudcích ze dne 28. 3. 2017, č. j. 8 As 172/2016-36, a ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38. Krajský soud proto ani v nyní řešené věci neshledal důvod pro odchýlení se od těchto závěrů.
34. Žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Dle krajského soudu se přitom v souladu s jeho dřívější judikaturou bude jednat především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.
35. V nyní posuzované věci není mezi účastníky řízení sporné, že měření bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem značky Ramer 10T. Pro posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, je přitom zcela nerozhodné to, že se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze (u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze), i to, že dle záznamu o měření byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamu uvedeno (neboť každý silniční radar musí někdo nastavit bez ohledu na to, zda je umístěn na mytné bráně, pevném, stálém stanovišti u silnice, nebo je umisťován *ad hoc*). Podstatné je toliko, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy. V případě jakéhokoli stacionárního rychloměru je nezbytné přístroj před uvedením do provozu správně nastavit a umístit v souladu s pokyny výrobce tak, aby byla zajištěna jeho správná funkčnost. Tato skutečnost však sama o sobě nesvědčí tomu, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, či naopak tomu, že by se jednalo o přístroj, který je používán ke změření rychlosti příslušníkem (městské) policie. Ani skutečnost, že se k předmětnému rychloměru obsluha připojuje přes Wi-Fi, není dle krajského soudu důvodem pro závěr o tom, že je to obsluha rychloměru, kdo provádí měření. V této souvislosti pak je nutné poznamenat, že bez možnosti konektivity by samotný radar byl prakticky nepoužitelný, neboť by z něj nebylo možno získat uložená data.
36. Dle krajského soudu tedy nelze rozlišovat mezi automatizovanými technickými prostředky na základě toho, zda jsou nastaveny jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě,

nebo jsou opakovaně nastavovány a umísťovány na rozličných stanovištích. Jediným dělicím kritériem je režim měření, tj. automatický režim, kdy dochází ke snímání veškerých projíždějících vozidel a zaznamenávání jejich rychlosti, a manuální režim, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí sama obsluha rychloměru. V projednávaném případě ze správního spisu, konkrétně z podkladů k přestupku založených na č. 1. 3 a 4, vyplynulo, že měření proběhlo v automatizovaném režimu (Městská policie uvedla, že měření bylo vždy prováděno v automatickém režimu bez obsluhy, a že se jedná o stacionární radar). Ze správního spisu (ani z jiných okolností věci) naopak nelze z ničeho usuzovat, že by byl měřicí přístroj kýmkoli obsluhován. Krajský soud tak nemá pochyb o tom, že měření bylo provedeno stacionárním rychloměrem, který lze považovat za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

37. Žalobcem provedený důkaz návodem k obsluze radarového měřiče Ramer 10T soud neprovedl z důvodu nadbytečnosti. Jak bylo uvedeno výše, ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že uvedené zařízení provádí měření v automatizovaném režimu, přičemž tvrzení žalobce, k jejichž prokázání důkazní návrh směřoval (skutečnost, že radar musí být v souladu s návodem k obsluze umístěn ve správném úhlu a ve správné poloze vůči měřenému vozidlu, že policisté procházejí za tímto účelem školením, a že se radar připojuje přes WiFi s Tablet PC, který obsluhuje obsluha zařízení) nejsou způsobilá tento závěr vyvrátit.
38. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že prvostupňový orgán ve věci rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání, případně že se dokazování uskutečnilo bez osobní účasti žalobce.
39. Předně, názor žalobce, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jež je řízením, ve kterém se rozhoduje o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, je potřeba analogicky k trestnímu řádu a přestupkovému zákonu nařídít ústní jednání vždy, není správný. Byť by zdejší soud přistoupil na premisu, že obvinění žalobce z předmětného správního deliktu bylo skutečně „trestním obviněním“ ve smyslu Úmluvy a splňovalo tzv. Engel kritéria (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 6. 1976, ve věci *Engel a ostatní proti Nizozemí*, stížnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72), nemůže souhlasit s argumentem žalobce a v důsledku toho ani s jím citovaným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, že by z této skutečnosti v případě tzv. jiných správních deliktů automaticky vyplývala i povinnost obligatorně nařizovat ústní jednání.
40. Právní úprava tzv. jiných správních deliktů (tedy i správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu) obecně neznala institut obligatorního ústního jednání tak, jak tomu bylo u přestupků (srov. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích); při posuzování nutnosti nařizovat ústní jednání je proto potřeba vycházet z úpravy subsidiární, tj. z § 49 správního řádu. Ten ve svém prvním odstavci stanoví, že ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.
41. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, s odkazem na svůj rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, publikovaný pod č. 852/2006 Sb. NSS, výslovně uvedl, že v řízení o správních deliktech nemají správní orgány

povinnost vždy nařídít ústní jednání. V kontextu standardů čl. 6 Úmluvy pak konstatoval, že „[s]oulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, *Öztürk proti SRN*, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, *Suhadolc proti Slovinsku*, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“ Na okraj lze poukázat i na novou úpravu přestupků obsaženou v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) účinnou od 1. 7. 2017, která již s obligatorním konáním ústního jednání vůbec nepočítá. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky k tomu uvádí, „že pokud je připuštěn soudní přezkum, v rámci něhož bude čl. 6 Úmluvy naplněn, vybrané procesní záruky nemusí být nutně zajištěny ve fázi správního řízení.“

42. Nejvyšší správní soud proto v souladu s výše uvedenými závěry konstantně poukazuje na to, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (viz také např. rozsudek ze dne 26. 8. 2016, č. j. 4 As 123/2016-24, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, nebo ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40). Rozhodnutí soudů, na která v této otázce žalobce poukazuje, jsou touto konstantní judikaturou překonána.
43. Uvedené závěry dopadají i na nyní projednávanou věc, neboť i nyní měl žalobce možnost účastnit se jednání před soudem, na němž však výslovně netrval. V rozporu s nimi přitom není ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, na nějž žalobce v žalobě odkazuje. Tento rozsudek se totiž výslovně nezabýval obligatorním nařizováním ústního jednání, ale nároky na dokazování ve správním řízení. V návaznosti na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, publikované pod č. 2633/2012 Sb. NSS, sice zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti, tento požadavek ovšem vztáhl k zásadně povinnému provádění důkazů za přítomnosti účastníků řízení. Jinými slovy – zmíněný rozsudek devátého senátu ve skutečnosti argumenty žalobce nijak nepodporuje; devátý senát ostatně např. v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 83/2016-48, výslovně konstatoval, že ústní jednání u správních deliktů vždy povinné není.
44. Lze tedy uzavřít, že ze všech shora uváděných důvodů nelze považovat námitku porušení čl. 6 Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod za důvodnou. Řádné

naplnění práv plynoucích z těchto ustanovení lze spatřovat právě v možném nařízení jednání před soudem. Ochranu práv účastníků řízení ostatně naplňuje i samotný § 49 odst. 1 správního řádu, jenž vyžaduje nařízení ústního jednání, je-li to nezbytné k uplatnění jejich práv. Taková nezbytnost ovšem dle názoru soudu nenastala a žalobce ve správním řízení neuváděl nic, co by snad bylo možné objasnit jen v rámci nařízeného ústního jednání.

45. Krajský soud dále uvádí, že samotné dokazování v nyní projednávané věci proběhlo v souladu s východisky obsaženými v uvedených rozsudcích. V návaznosti na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, lze ust. § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání (§ 49 správního řádu) nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni.
46. V daném případě správní orgán prvního stupně prováděl dokazování mimo ústní jednání, o čemž žalobce, resp. jeho zmocněnce řádně a s dostatečným předstihem vyrozuměl ve Vyrozumění o provedení důkazů mimo ústní jednání ze dne 30. 12. 2015. V předmětném přípisu bylo mimo jiné uvedeno, že ve věci budou prováděny důkazy mimo ústní jednání, a to 26. 1. 2016 v 14:00 hodin v budově Městského úřadu Rosice. O provedeném dokazování, které proběhlo dne 26. 1. 2016, byl následně vyhotoven záznam o provedení důkazů, z něhož vyplývá, že správní orgán provedl mimo ústní jednání důkazy listinami obsaženými ve spisovém materiálu. Žalobce ani jeho zmocněnec se provádění dokazování neúčastnili a na možnost vyjádřit se k prováděným důkazům (a uplatnit tak zásadu bezprostřednosti, jak sám žalobce v žalobě uvádí) tak z vlastní vůle rezignovali. V žádném případě tak nemohlo dojít k jakémukoliv zkrácení procesních práv žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

47. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
48. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. srpna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu